

KATECHÉZA NA PIATU PÔSTNU NEDEĽU (6. APRÍLA)

Eucharistia, pamätník Kristovej lásky.

Drahí bratia a sestry,

dnešné evanjelium nám ponúka mimoriadne silnú scénu Ježiša a ženy pristihnutej pri cudzoložstve, ktorej hrozí smrť ukameňovaním. Aby sme však lepšie pochopili, čo všetko sa tu odohráva, nesmieme preskočiť zdanlivo nepodstatný začiatok dnešného úryvku. Počuli sme, že: *„Ježiš odišiel na Olivovú horu. Ale zavčas ráno sa vrátil do chrámu a všetok ľud sa hrnul k nemu. Sadol si a učil ich.“*

Vždy, keď v evanjeliách vidíme Ježiša prichádzať do chrámu, majme na pamäti, že ide o niečo viac ako len o zbožného rabína, ktorý ide vyučovať. V Starom zákone, v 10. a 11. kapitole *Knihy proroka Ezechiela* nachádzame zvláštnu scénu. Prorok je vo videní prenesený do Jeruzalemského chrámu a vidí, ako sa Božia Sláva – „Šekinah“ zdvihne na zvláštnom nebeskom voze a opustí chrám.

Skazenosť národa, ale aj samého chrámu bola taká veľká, že Božia Sláva odíde a čítame, že sa *„vzniesla sponad stredu mesta a zastala nad vrchom, ktorý je východne od mesta (Ez 11, 23), čiže nad Olivovou horou*. Vo zvyšku Starého zákona už ale nenájdeme text, v ktorom by sme čítali, že sa Božia sláva do chrámu vrátila.

Keď sa za čias Zorobábela Židia vrátili z babylonského zajatia a obnovili chrám, pri jeho posviacke čakali, že budú svedkami toho, ako chrám naplní Božia Sláva možno rovnako ako za čias Šalamúna – vo forme oblaku; ale nič sa nestane.

Preto, keď čítame, že sa Ježiš vracia do chrámu zo smeru od Olivovej hory, *ktorá je východne od mesta*, môže nám to pomôcť vidieť návrat Boha Izraela na toto sväté miesto. Tým ho obnovuje a vracia mu jeho pravý účel.

Chrást mal byť miestom, kde sa Boh stretával s človekom. Miestom, kde ľudstvo stretne milosrdného Boha. Židia po stáročia prinášali do chrámu zvieratá na obetu a to aj preto, aby odčinili hriechy a zmierili sa s Bohom. Hrnuli sa pred „Trón milosrdenstva“, lebo tak sa volala oblasť nad archou zmluvy v prvom chráme. Utrpenie sa tu stretávalo s milosrdenstvom. To bol zmysel chrámu.

A tak tu v duchu vidíme opäť Boha sediaceho na „tróne milosrdenstva“ vo svojom chráme, ku ktorému Židia prinášajú obeť. Avšak nie preto, aby ju alebo seba zmierili s Bohom, ale aby ju alebo Boha odsúdili. A všimnime si, aký vieme byť dôslední, keď chceme druhého odsúdiť. Poznáme zákon a dokážeme trpezlivo čakať, aby sme niekoho pristihli priamo pri číne.

Je to presný opak konania z lásky. Lebo ak je láska to, že chcem to najväčšie možné dobro druhého, tak farizeji a zákonníci nemajú na zreteli dobro ani ženy, ani Ježiša a ako dôsledok, bohužiaľ, ani seba, pretože platí, že odsúdením druhého sa lepšími nestaneme. Konajú tak seba-vedomo a predsa sú zoči voči Bohu odsúdení na neúspech. Nakoniec je to opäť Ježiš, kto ukazuje, čo znamená konať s láskou. Zosadne zo svojho trónu a skláňa sa, ako to spravil pri vtelení, aby sa dotkol prachu zeme a zachránil hriešnicu. Mnohí si myslia, že písal hriechy do prachu; to nevieme, možno písal práve milosti, ktorých sa už dostalo tým, čo tam boli.

Takto koná Božia láska aj dnes. Aj dnes sa v Eucharistii Ježiš skláňa, aby sa dotkol nás, prachu zeme, a aby nás zachránil. Eucharistia je pamätníkom jeho lásky, ktorá aj nám pripomína milosti, ktorých sa nám dostalo a uschopňuje nás, aby sme aj my, jeden po druhom, pustili kamene z rúk.

Avšak to nie je všetko. V Eucharistii sa natoľko skutočne a podstatne spájame s Kristom, že on žije v nás, ako to povie apoštol Pavol. Preto kresťan, v ktorom skutočne žije Kristus, sa tiež dokáže skloniť, aby sa milosrdne dotkol aj následkov hriechov v živote ľudí, ktorých mu Boh posielal do cesty. Nie aby ich odsúdil, ale preto, aby im pomohol ísť a už viac nehrešiť.

Požehnanú nedeľu Vám praje Ondrej Čukan,
farský vikár farnosti Žilina-Vlčince